

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) Obec Borová Lada**, se sídlem Borová Lada č. p. 38, **b) Obec Kvilda**, se sídlem Kvilda č. p. 17, **c) Obec Modrava**, se sídlem Kašperské Hory, Modrava č. p. 63, **d) Obec Nová Pec**, se sídlem Nová Pec č. p. 43, **e) Obec Stožec**, se sídlem Stožec č. p. 54, **f) Městys Strážný**, se sídlem Strážný č. p. 23, **g) Město Volary**, se sídlem Volary, Náměstí 25, **h) Město Železná Ruda**, se sídlem Železná Ruda, Klostermannovo nám. 295, všichni zastoupeni JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), c), d), e), f) a g) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2016, č. j. 8 A 185/2015 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobci a), c), d), e), f) a g) (dále též „stěžovatelé“) domáhají zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2016, č. j. 8 A 185/2015 – 62, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti nezákonnému zásahu žalovaného. Nezákonný zásah měl spočívat v tom, že žalovaný přípisem ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, zamítl návrhovou část dohodnutého Plánu péče o Národní park Šumava, což vyústilo v zahájení přípravy zcela nového Plánu péče o Národní park Šumava na roky 2016-2030 (tedy na období odlišné od období platnosti dohodnutého Plánu péče). Žalobci považovali zamítnutí návrhové části dohodnutého Plánu péče za zjevné a úmyslné porušení povinnosti uložené žalovanému výrokem IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99.

Tímto předchozím rozsudkem městský soud vyhověl podané žalobě, kterou se žalobci domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, jež měl spočívat v tom, že žalovaný v listopadu 2013 bez projednání se zástupci obcí delegovanými do Rady Národního parku Šumava podstatným způsobem přepracoval podobu tehdy dohodnutého Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 až 2028, a poté takto přepracovaný Plán péče schválil. V tomto rozsudku městský soud mj. v bodě IV. stanovil: *Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě do deseti dnů od právní moci rozhodnutí o zrušení protokolu dle výroku II tohoto rozsudku pokračoval v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2028 schváleného Radou Národního parku Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o rozporech ze dne 13. 8. 2013, č. j. 57070/ENV/13, ze dne 14. 8. 2013, č. j. 57633/ENV/13, a ze dne 16. 10. 2013, č. j. 76395/ENV/13.* Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, a ta byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 7 As 286/2014 – 38, zamítnuta. Blíže k oběma uvedeným rozsudkům Nejvyšší správní soud odkazuje na obsah jejich textu, který je účastníkům řízení znám.

V nyní napadeném rozsudku městský soud zejména konstatoval, že *v rozsudku ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99 zdůraznil, že výrokem IV rozsudku žalovaného nijak nezavazuje k tomu, jaký má být výsledek projednání dohodnutého návrhu plánu péče. Pokud bude žalovaný i nadále přesvědčen, že v podobě, jak byl návrh plánu péče dohodnut a následně dotvořen jeho rozhodnutími o rozporech, nemůže být schválen, a že je zapotřebí v plánu péče provést změny, které by svým rozsahem přesahovaly přípustný rámec, jak bylo vymezeno shora, pak mu ani tento rozsudek nebrání v tom, aby dohodnutý návrh plánu péče zamítl a zahájil celý proces schvalování plánu péče znovu, počínaje jeho první fází.* Městský soud dále uvedl, že důvody, pro které žalovaný rozhodl o vypracování nové návrhové části Plánu péče o Národní park Šumava, uvedené v jeho přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, adresovanému Správě Národního parku Šumava, a které byly také konstatovány již dopisem žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, adresovaném Správě Národního parku Šumava a Chráněné krajinné oblasti Šumava, mu (tj. městskému soudu) nepřísluší hodnotit. Nicméně došlo-li mj. k opomenutí částí tohoto parku, tj. lesů nestátních vlastníků, lze potom takový plán podle městského soudu považovat za nekomplexní, který vyžaduje následné nutné obsahové úpravy textu dohodnutého plánu péče, jak se konstatuje v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 286/2014 – 38. Podle městského soudu je tedy zřejmé, že *existoval legitimní důvod k tomu, aby byl sestaven zcela nový Plán péče Národního parku Šumava, a tudíž žalovaný důvodně nemohl zcela respektovat povinnost uloženou mu pod bodem IV. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99. Za podstatné proto městský soud v inkriminované věci považoval, zda nově vypracovaný Plán péče je řádně projednáván se žalobci. Jelikož v tomto ohledu žalobci neuplatnili žádné námitky, musel z toho soud vyvodit závěr, že jejich procesní práva jsou respektována a žalobní námitka nemohla být důvodná.*

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost s obsáhlým doplněním (17 stran textu), v níž, po rekapitulaci skutečností nastalých před podáním kasační stížnosti, nesouhlasí se závěry napadeného rozsudku městského soudu. Souhrnně vzato, a také koncentrovaně vyjádřeno, jsou stěžovatelé toho názoru, že pro zamítnutí (zrušení) návrhové části dohodnutého Plánu péče, které bylo přípisem žalovaného ze dne 16. 2.

pokračování

2015, č. j. 11751/ENV/15, neexistovaly žádné zákonné důvody a že zásah žalovaného byl projevem svévole a odporoval principu proporcionality a zásadě dobré víry. Ze jmenovité argumentace stěžovatelů zejména vyplývá, že podle jejich názoru žalovaný nemá k zamítnutí dohodnutého Plánu péče pravomoc, posuzovaný zásah není uplatněním řídicí pravomoci žalovaného, nýbrž aktem autoremedury *sui genesis*, zamítnutím návrhové části dohodnutého Plánu péče byl popřen smysl a účel výroku IV. rozsudku městského soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99, a žalovaný se svým postupem účelově pokouší vyhnout se následkům vyplývajícím z uvedeného soudního výroku, resp. pokusem tyto následky obejít. Stěžovatelé také nesouhlasí s městským soudem, že nebyli dotčeni na svých právech, neb tato dotčenost spočívá v porušování principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí v neprospěch stěžovatelů. Stěžovatelé dále namítají, že přezkoumání důvodů zamítnutí (zrušení) návrhové části dohodnutého Plánu péče by bylo možné jen tehdy, pokud by důvody popsané v dopisu žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, byly vyjádřeny i v přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, jímž se návrhová část dohodnutého Plánu péče zamítá, což se podle stěžovatelů nestalo. Stěžovatelé své jmenovité námitky uzavírají tím, že vada, či vady, pro které byla *návrhová část* dohodnutého Plánu péče zamítnuta (zrušena), tímto nebyla(y) odstraněna(y), neboť žalovaný v dopisu ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, upozorňuje na vady *rozborové části* dohodnutého Plánu péče. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelé s ohledem na uvedené navrhuji, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti a jejímu doplnění se k poskytnuté možnosti soudem vyjádřili žalobci b) a h), a to tak, že s podáním kasační stížnosti, jakož i s jejím obsahem a doplněním a navrhovanými výroky rozsudku, se zcela ztotožňují.

Žalovaný v podaném vyjádření ke kasační stížnosti projevil s kasační stížností nesouhlas, což doprovodil obsáhlou argumentací (10 stran textu). V první řadě žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že nesplnil povinnost uloženou výrokem IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99, podle kterého měl pokračovat v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2028, schváleném Radou Národního parku Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013. Žalovaný ve spojení s tím připomíná příslušnou část odůvodnění předmětného rozsudku, podle níž byl příp. oprávněn návrh Plánu péče zamítnout a zahájit celý proces schvalování Plánu péče znovu. Proto je žalovaný toho názoru, že postupoval přesně v souladu s tímto rozsudkem, když zmíněným dopisem č. j. 11751/ENV/15 předložený návrh Plánu péče zamítl a pověřil Správu Národního parku Šumava vypracováním nového návrhu tohoto dokumentu. Žalovaný proto nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že při zrušení návrhové části dohodnutého Plánu péče vyšel z nesprávné interpretace obsahu citovaného rozsudku Městského soudu v Praze. Žalovaný dále obsáhle rozporuje názor stěžovatele, že žalovaný nemá pravomoc dohodnutý Plán péče zamítnout. Dokládá a vyvozuje, že v daném postupu vystupuje jako subjekt řídicí správy národních parků podle § 79 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny, a nikoliv jako orgán rozhodující ve správním řízení. Ve spojení s tím zodpovídá za konečnou podobu Plánu péče a jeho schválení. Správa národního parku odpovídá za přípravu návrhu Plánu péče (§ 78 odst. 3 písm. k) citovaného zákona) a jeho dohodnutí se zástupci obcí delegovanými do Rady národního parku (§ 20 odst. 3 citovaného zákona). V případě „nedohody“ o rozporech rozhoduje Ministerstvo životního

prostředí (§ 20 odst. 4 citovaného zákona). Ministerstvo životního prostředí neodpovídá za samotnou přípravu Plánu péče, neb by pak nemohlo by rozhodovat „o rozporech“. Z toho důvodu není podle žalovaného možné popsat postup považovat za autoremeduru *sui generis*. Žalovaný nesouhlasí s tím, že zamítnutím návrhu došlo k zásahu do práv žalobců, neboť upravený text návrhu Plánu péče, zohledňující požadavky ministerstva, je projednáván s delegovanými zástupci obcí do Rady národního parku (§ 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny) při plném zachování jejich procesních práv. Současně platí, že Plány péče jsou podle § 38 odst. 1 citovaného zákona pro fyzické a právnické osoby nezávazné. V závěru svého vyjádření žalovaný opakovaně nesouhlasí se stěžovateli, že nesprávně interpretoval rozsudek městského soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99, a zamítnutí návrhové části dohodnutého Plánu péče dostatečným způsobem nezdůvodnil. Podle jeho názoru důvody zamítnutí dostatečně vyplývají z přípisu náměstka ministra ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, který je obsahově velmi podobný dopisu náměstka ministra již ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13. Zcela závěrem žalovaný konstatuje, že důvodem, proč Ministerstvo pro životní prostředí pověřilo správu národního parku přepracováním pouze *návrhové části* je, že v obsahu *rozborové části* se vyskytovaly jen drobné věcné nedostatky, které neznamenal rozpor s právní úpravou, zatímco v návrhové části tomu bylo naopak. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je orgán ochrany přírody před schválením zón národního parku, návštěvního řádu a plánu péče o národní park povinen dohodnout návrh těchto dokumentů se zástupci obcí, delegovanými do rady podle odstavce 2. Podle odst. 4 citovaného ustanovení nedojde-li k dohodě podle odstavce 3, předloží rada rozpor se svým stanoviskem Ministerstvu životního prostředí, které věc rozhodne po projednání s dotčenými obcemi.

Podle § 38 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny před schválením plánu péče vydá orgán ochrany přírody oznámení o možnosti seznámit se s návrhem plánu péče. Oznámení zveřejní na portálu veřejné správy a zašle dotčeným obcím, které je zveřejní na své úřední desce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení návrh plánu péče projedná orgán ochrany přírody rovněž s dotčenými obcemi a kraji. O způsobu vypořádání připomínek vlastníků, obcí a krajů sepíše orgán ochrany přírody protokol, kterým zároveň plán péče schválí. Plán péče schvaluje orgán ochrany přírody zpravidla na období 10 až 15 let.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že obce, na jejichž území se národní park rozkládá, mají právo, aby s nimi byl návrh plánu péče dohodnut, a to prostřednictvím jejich zástupců delegovaných do rady národního parku. Pokud k dohodě nedojde, pak o rozporu rozhodne Ministerstvo životního prostředí, a to po projednání s dotčenými obcemi. Zákon o ochraně přírody a krajiny neobsahuje žádná ustanovení, z nichž by vyplývalo oprávnění orgánu ochrany přírody následně měnit znění takto dohodnutého

pokračování

návrhu plánu péče. Do další fáze projednávání návrhu plánu péče by tedy měl postupovat jen takový text návrhu plánu péče, který byl dohodnut s delegovanými zástupci obcí, případně text, který je výsledkem řešení rozporu v souladu s § 20 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.

V daném případě bylo nesporné, že orgán ochrany přírody text dohodnutého návrhu plánu péče, ve znění rozhodnutí o rozporech, následně změnil a v další fázi (§ 38 odst. 3 a 4 zákona o ochraně přírody a krajiny) tak byl projednán obsahově odlišný dokument.

Toto žalobci považovali právem za nezákonný postup, a Městský soud v Praze také, jak bylo shora uvedeno, vyhověl jejich žalobě rozsudkem ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99.

Z pohledu nyní posuzovaného tvrzeného nezákonného zásahu v kontextu uplatněných kasačních námitek je třeba znovu připomenout, že v tomto rozsudku městský soud mj. v bodě IV. stanovil: *Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě do deseti dnů od právní moci rozhodnutí o zrušení protokolu dle výroku II tohoto rozsudku pokračoval v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2028 schváleného Radou Národního parku Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o rozporech ze dne 13. 8. 2013, č. j. 57070/ENV/13, ze dne 14. 8. 2013, č. j. 57633/ENV/13, a ze dne 16. 10. 2013, č. j. 76395/ENV/13. Současně přitom městský soud v odůvodnění konstatoval, že výrokem IV rozsudku žalovaného nijak nezavazuje k tomu, jaký má být výsledek projednání dohodnutého návrhu plánu péče. Pokud bude žalovaný i nadále přesvědčen, že v podobě, jak byl návrh plánu péče dohodnut a následně dotvořen jeho rozhodnutími o rozporech, nemůže být schválen, a že je zapotřebí v plánu péče provést změny, které by svým rozsahem přesahovaly přípustný rámec, jak bylo vymezeno shora, pak mu ani tento rozsudek nebrání v tom, aby dohodnutý návrh plánu péče zamítl a zahájil celý proces schvalování plánu péče znovu, počínaje jeho první fází.*

Bez zřetele není ani skutečnost, že proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, a ta byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 7 As 286/2014 - 38, zamítnuta. Zdejší soud v citovaném rozsudku tehdy mj. uvedl, že „stěžovatel měl zajistit, aby dokument, který byl předložen delegovaným zástupcům obcí, byl v souladu s příslušnými právními předpisy, a nic mu nebránilo v tom, aby v případě následných nutných obsahových úprav textu dohodnutého plánu péče byl tento znovu projednán a dohodnut s delegovanými zástupci obcí“.

Následně žalovaný přípisem ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, zamítl návrhovou část dohodnutého Plánu péče o Národní park Šumava, což vyústilo v zahájení přípravy zcela nového Plánu péče o Národní park Šumava na roky 2016-2030 (tedy na období odlišné od období platnosti dohodnutého Plánu péče).

Žalobci považovali zamítnutí návrhové části dohodnutého Plánu péče za zjevné a úmyslné porušení povinnosti uložené žalovanému výrokem IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99, přičemž jejich žalobu městský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem s tím, že žalobce postupoval v intencích právního názoru zaujatého v předchozím citovaném rozsudku.

Uplatněné kasační námitky jsou obsahově do značné míry obdobné jako námitky žalobní, s nimiž se již vypořádal městský soud v napadeném rozsudku, a Nejvyšší správní soud již na tomto místě souhrnně konstatuje, že po jeho přezkoumání se závěry daného rozsudku ztotožňuje.

Stěžovatelé nejprve namítají, že pro zamítnutí (zrušení) návrhové části dohodnutého Plánu péče, provedené přípisem žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, neexistovaly žádné zákonné důvody, a že tento zásah žalovaného byl projevem svévole a odporoval principu proporcionality a zásadě dobré víry. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že musí souhlasit s městským soudem v tom, že po věcné stránce důvody, pro které žalovaný rozhodl o vypracování nové návrhové části Plánu péče o Národní park Šumava, a uvedl v přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, adresovaném Správě Národního parku Šumava, a které byly také konstatovány již dopisem žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, adresovaném Správě Národního parku Šumava a Chráněné krajinné oblasti Šumava, mu (tj. městskému soudu), což stejně platí i pro Nejvyšší správní soud, nepřísluší hodnotit. Soudy nejsou v pozici orgánů ochrany přírody. Nicméně z právního hlediska, pokud podle názoru rozhodného orgánu ochrany přírody došlo při přípravě plánu péče k podstatným obsahovým nedostatkům, v důsledku kterých lze potom takový plán považovat za nekomplexní, jsou zřejmě třeba nutné jeho následné úpravy. Důvody, které vedly k zamítnutí dohodnutého Plánu péče, se podle názoru Nejvyššího správního soudu, aniž by je přitom soud věcně hodnotil, konstatačně zřetelně podávají z přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, kterým žalovaný zamítl návrhovou část dohodnutého Plánu péče o Národní park Šumava. Přitom, jak Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, tyto důvody jsou obsahově obdobné důvodům, které byly také konstatovány již dopisem žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, adresovaném Správě Národního parku Šumava a Chráněné krajinné oblasti Šumava.

Stěžovatelé dále namítají, že podle jejich názoru žalovaný nemá k zamítnutí dohodnutého Plánu péče pravomoc, posuzovaný zásah není uplatněním řídicí pravomoci žalovaného, nýbrž aktem autoremedury *sui genesis*. S tím Nejvyšší správní soud nemůže nikterak souhlasit, neb z žádného ustanovení zákona o ochraně přírody neplyne, že by „plán péče“ měl být vydáván v nějaké jmenovité procesně definované formě správního aktu (individuální či smíšený), k čemuž by bylo třeba specifické výslovné pravomoci správního orgánu. Podle § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je plán péče „odborný a koncepční dokument ochrany přírody“, který slouží jako podklad pro jiné druhy „plánovacích dokumentů“ a pro rozhodování orgánů ochrany přírody, přičemž pro fyzické ani právnické osoby není závazný. Nelze jej tak srovnávat ani s jakýmkoliv správním rozhodnutím (jako např. v případě územních rozhodnutí), ani s opatřením obecné povahy (jako např. v případě územně plánovací dokumentace). Podle § 79 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody Ministerstvo životního prostředí *zajišťuje zpracování a schvaluje plány péče o národní parky, národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, chráněné krajinné oblasti a o ochranná pásma těchto zvláště chráněných území a zajišťuje jejich realizaci ve spolupráci s Agenturou a se správami národních parků podle § 38. Z uvedeného je potom nutno dovodit, že plán péče není vydáván ani ve správním řízení, ani v jiném procesním postupu, jehož výsledkem by byl závazný správní akt jiné povahy,*

pokračování

nýbrž jedná se o typický akt řízení s povahou „plánovacího dokumentu“, dostatečně opírající se o postavení a „řídící pravomoc“ ministerstva jako ústředního správního úřadu.

Návazně stěžovatelé namítají, že zamítnutím návrhové části dohodnutého Plánu péče byl popřen smysl a účel výroku IV. rozsudku městského soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 A 99/2014 – 99, a žalovaný se svým postupem účelově pokouší vyhnout se následkům vyplývajícím z uvedeného soudního výroku, resp. pokusem tyto následky obejít. Již výše Nejvyšší správní soud poznamenal, že z pohledu nyní posuzovaného tvrzeného nezákonného zásahu v kontextu uplatněných kasačních námitek je třeba opakovaně připomenout, že městský soud v citovaném rozsudku, a stejně tak i Nejvyšší správní soud v návazném rozsudku ze dne 6. 2. 2015, č. j. 7 As 286/2014 – 38, jako alternativu dalšího postupu ze strany žalovaného připustily, aby *pokud bude žalovaný i nadále přesvědčen, že v podobě, jak byl návrh plánu péče dohodnut a následně dotvořen jeho rozhodnutími o rozporech, nemůže být schválen, a že je zapotřebí v plánu péče provést změny, které by svým rozsahem přesahovaly přípustný rámec, jak bylo vymezeno shora, pak mu ani tento rozsudek nebrání v tom, aby dohodnutý návrh plánu péče zamítl a zahájil celý proces schvalování plánu péče znovu, počínaje jeho první fází*. Takto také žalovaný následně postupoval a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se tímto postupem do rozporu s právními závěry citovaného rozsudku nedostal.

Stěžovatelé rovněž nesouhlasí s městským soudem, že nebyli dotčeni na svých právech, neb tato dotčenost spočívá v porušování principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí v neprospěch stěžovatelů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ani on dotčenost žalobců na jejich právech neshledal. Pokud jde o případnou dotčenost na právech procesních, tady není sporu o tom, že v projednávání návazného návrhu Plánu péče jejich procesní práva (§ 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny) dotčena nebyla, resp. nejsou, neb nově koncipovaný návrh tohoto dokumentu byl se zástupci obcí (stěžovatelů), delegovanými do rady podle odstavce 2 citovaného zákonného ustanovení, či je, „dohodován“, a pokud jde o příp. dotčení na právech hmotných, nutno znovu připomenout, že podle § 38 odst. 1 citovaného zákona není plán péče pro fyzické osoby ani pro právnické osoby (jimiž stěžovatelé jsou) závazný.

Stěžovatelé také uvádí, že přezkoumání důvodů zamítnutí (zrušení) návrhové části dohodnutého Plánu péče by bylo možné jen tehdy, pokud by důvody popsané v dopisu žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, byly vyjádřeny i v přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, jímž se návrhová část dohodnutého Plánu péče zamítá, což se podle stěžovatelů nestalo. K tomu Nejvyšší správní soud jen stručně konstatuje, že v situaci, kdy stěžovatelé nepoukazují výslovně na jmenovité rozdíly obou přípisů, také on jen na stejné úrovni obecnosti konstatuje, že porovnáním obsahu textů předmětných přípisů, které jsou založeny ve spisu, neshledal, že by tam uváděné důvody byly zásadně odlišné. Spíše se Nejvyššímu správnímu soudu tam uváděné důvody jeví obdobné, i když opět poznamenává, že po věcné stránce mu dané důvody nepřísluší hodnotit.

Konečně k námitce, že vada, či vady, pro které byla *návrhová část* dohodnutého Plánu péče zamítnuta (zrušena), tímto nebyla(y) odstraněna(y), neboť žalovaný v dopisu ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, upozorňuje na vady *rozborové části* dohodnutého

Plánu péče, kdy stěžovatelé blíže dopad a význam těchto vad neuvádí, zdejší soud v tomto směru považuje za dostatečné vysvětlení žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti. Tady žalovaný k dané námitce uvádí, že *důvodem, proč pověřil správu národního parku přepracováním pouze návrhové části je, že v obsahu rozborové části se vyskytovaly jen drobné věcné nedostatky, které neznamenal rozpor s právní úpravou, zatímco v návrhové části tomu bylo naopak.*

Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud, namísto toho, aby jednotlivé dílčí závěry, tam kde by to přicházelo v úvahu, jinými slovy prakticky „opakoval“, ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text daného odůvodnění, který je účastníkům řízení znám.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelé neměli ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému správnímu orgánu se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu